

## Dzban z uchem



Wymiary: wys. 33,4 cm, śred. wylewu 12,2 cm, śred. max brzuśca 25 cm, śred. dna 17,7 cm, szer. ucha 5,1 cm Miejsce: badania archeologiczne we Fromborku Materiał: glina, barwa szara, wypalony w

atmosfera redukcyjnej Metoda: toczenie na kole garncarskim Średniowieczne naczynia gliniane powstawały najczęściej w lokalnych warsztatach garncarskich, toczono je na kole garncarskim techniką ślizgowo-taśmową (formowano krążek dna, a potem doklejało taśmę gliny przy wirującym kole, następnie obtaczano i wygładzano) albo toczono z jednego kawałka gliny (już na kole szybkoobrotowym, znanym od połowy XV w.). Dekoracyjność średniowiecznych naczyń glinianych wyrażała się przede wszystkim w ich formie. W kształcie i we wzajemnych proporcjach części składowych naczynia, tj. podstawy, brzuśca, szyjki, wylewu, formy ucha i sposobu jego przyłączenia. Zdobienia ograniczone były do wygładzania powierzchni, ryty, rzadko nalepiania dekoracji formowanych ręcznie lub odciskanych z formy, oraz jak w przypadku prezentowanego obiektu, odciskania wzoru stempelkami. Wzory na plastycznej glinie wyciskane były przy pomocy tzw. tłoczków oraz radełek. Tłoczkami wykonywano pojedyncze odciski. Z kolei do wykonywania wzorów pasowych wykorzystywano radełka, czyli kółka obracające się dookoła osi, na których szerokich na parę milimetrów otokach wycinane były wzory. Garncarz odbijał je na naczyniu tocząc radełko po jego ściankach. R. Reinfuss, „Garncarstwo ludowe”, Warszawa 1955 J. Kruppe, Garncarstwo późnośredniowieczne w Polsce, cz. 1, Wrocław, 1981 Prawa do wizerunku cyfrowego: CC BY 1.0 <https://creativecommons.org/licenses/by/1.0/deed.pl>